

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

329. 15 CPM
'S-GRAVENHAGE, 25 October 1950.
Javastraat 68

No. 94708

Bijl.: een

Beetr. De huidige politieke
tactiek van de C.P.N.

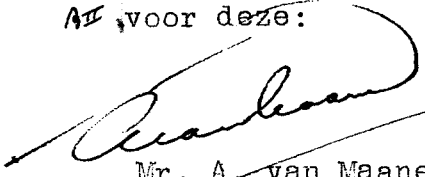
Mi
41967.
28. 10. 1950.
VERTROUWELIJK.

Hiermede heb ik de eer Uwer Excellentie te doen toekomen een korte beschouwing over de huidige politieke tactiek van de Communistische Partij van Nederland, mede naar aanleiding van de rede van de algemeen secretaris Paul (Saul) de Groot, gehouden voor het Partijbestuur op 7 October 1950.

Z.E. de Minister van Binnenlandse Zaken is op overeenkomstige wijze ingelicht.

Aan Zijne Excellentie
de Heer Minister-President,
de Heer Minister van Buitenlandse Zaken
te
's-GRAVENHAGE.

HET HOOFD VAN DE DIENST
AII, voor deze:

Mr. A. van Maanen.

Betreft: Het streven van de C.P.N. tot het algemener voeren van acties, mede in verband met de jongste rede van Paul de Groot.

Het moge als bekend worden verondersteld, dat aanvankelijk de in 1945 wederopgerichte Communistische Partij van Nederland, door tal van oorzaken in de bezettingstijd ontstaan, een ongekend brede aanhang van leden en sympathiserenden telde.

Speculerende op de welwillende gezindheid, die velen in den lande jegens de partij koesterden, trachtte zij de in de bezettingstijd ontstane drang naar eenheid exploiterend, zoveel mogelijk andere groeperingen in haar greep te krijgen. De mislukte poging tot fusie van de E.V.C. met het N.V.V. is een der meest sprekende voorbeelden.

De later aangenomen/negatieve houding der communisten ten opzichte van de dringende vraagstukken met betrekking tot de wederopbouw en het herstel van het economische en maatschappelijke leven, alsmede de gebeurtenissen in Tsjecho-Slowakije, deden deze aanhang aanzienlijk verminderen. Zij, die tot dan toe in de C.P.N. niets anders zagen dan een normale - zij het dan radicale - kiesvereniging, onderkenden min of meer plotseling het gevaar van een door het buitenland geïnspireerde revolutionaire partij en velen van hen keerden om deze reden de C.P.N. de rug toe.

De ideologische aansluiting van de partij bij het in 1947 opgerichte Kominform, waardoor zij zich op internationaal-communistisch standpunt stelde, had tengevolge dat de partij zichzelf in een geïsoleerde positie bracht en vereiste van haar een zelfstandig voortbestaan. Aansluiting van andere partijen of groeperingen of samenwerking met deze was sindsdien praktisch nietmeer mogelijk. De Communistische Partij van Nederland diende de harde kern te zijn, welke voor zich het alleenrecht opeiste, de verdrukte klasse van het kapitalistische juk te bevrijden. Op een verhoging van haar numerieke sterkte kon zij derhalve niet meer rekenen; een groot deel van haar vertrouwen had zij ingeboet.

Het behoeft geen betoog, dat de C.P.N. en haar mantelorganisaties, wilden zij een zekere greep op de massa behouden, dienden om te zien naar meer indirecte methoden en derhalve trachtten zij steeds opnieuw voor een door hen gewenste actie een bredere belangstelling te wekken. Ook werd/door de communistische organisaties meermalen getracht een in ander kamp gevoerde actie voor eigen politieke doeleinden te benutten, daarbij voorstellende of suggererende, dat een gezamenlijke werkzaamheid het succes van de betreffende actie kan bewerkstelligen of vergroten.

In beide gevallen is het behalen van politieke winst voor de C.P.N. mogelijk.

Zo valt het, bij de bekende, nog immer voortdurende, vredesactie, culminerende in het verzamelen van handtekeningen onder de te Stockholm gedane uitspraak van het Wereld-vredescomité met betrekking tot het gebruik van atoomwapens, steeds weer op, dat men van de zijde der organisatoren een sympathiebetuiging van erkende niet-communistische zijde als het ware

exploiteert om het gefingeerde a-politieke karakter van de actie toch maar aanvaardbaar te doen zijn.

Sinds enige tijd is merkbaar, dat de C.F.N. het vorenoemde isolement tracht te verbreken, en meer dan voorheen streeft naar het betrekken van andersdenkenden in haar acties. Op enige terreinen werd het gesprek geopend en reeds eerder gedane voorstellen werden thans opnieuw - zij het onder andere motieven - op het programma geplaatst.

Een poging tot samenwerking met andersdenkenden was reeds waarneembaar in de voorbereiding tot en het aanvankelijke verloop van de havenstakingen te Rotterdam en Amsterdam in Augustus 1950.

Zo kan er op worden gewezen, dat - na een artikelenreeks in het communistische maandblad "Politiek en Cultuur" onder de rubriek "Problemen van de Jeugd", waarbij in het nummer van September 1950 wordt gesteld, dat door het A.N.J.V. tot dusver te weinig is gedaan aan de noodzakelijk geachte massa-actie - in "De Waarheid" van 11 October j.l. een door de secretaris van het A.N.J.V. ondertekend artikel wordt gepubliceerd, waarin wordt aangedrongen op een gesprek met A.J.C.-ers en leden van "De Nieuwe Koers". In het bedoelde artikel worden aanvankelijk enige verwijten gericht tot genoemde democratisch-socialistische organisaties vanwege het feit, dat zij uit enige vormen van internationaal jeugdverband zijn getreden, maar in het latere deel van zijn betoog concludeert de schrijver, dat er nog zeer veel onderwerpen van gemeenschappelijk gesprek en arbeid overblijven, waarbij hij meer in het bijzonder aandringt op een collectieve vredes-actie.

Een meer recent bewijs van de bovenomschreven communistische tactiek kan worden gezien in de "Open brief van de E.V.C. aan de bestuurders en leden van het N.V.V.", gepubliceerd in "De Waarheid" van 6 October j.l. en namens eerstgenoemde vakcentrale ondertekend door de bekende figuren B. Blokzijl en B. Brandsen.

In deze "brief" wordt een minimum-program van eisen gepubliceerd voor een actie tegen de prijsverhogingen en wordt het N.V.V. in overweging gegeven "om door een gemeenschappelijk optreden van de arbeidersklasse tot het daarin gestelde te komen".

In het bedoelde schrijven wordt gezegd:

"Alleen al de in de E.V.C. en in het N.V.V. georganiseerde arbeiders zouden samen een doorslaggevend gewicht in de schaal kunnen werpen, want zij vormen samen de beslissende kracht in de Nederlandse vakbeweging".

Met evenveel woorden wordt verder nog gesteld, dat verschil van mening over andere vraagstukken geen enkele belemmering mag vormen voor het gemeenschappelijk optreden tegen de duurte. In deze E.V.C.-manoeuvre kan opnieuw allerduidelijkst worden gezien het verlangen van die groep naar een verbreden van het actie-front, waarbij in dit geval gebruik wordt gemaakt van de door het N.V.V.-bestuur gevoerde prijsbeheersings-actie en de daardoor ontstane mentaliteit bij de leden van dit vakverbond.

Volkomen in de lijn van de verhoudingen tussen de beide vakcentrales wordt in "Het Vrije Volk" van 7 October j.l. de invitatie van de E.V.C. zeer beslist afgewezen. Maar zelfs in

deze weigering zal de E.V.C.-leiding politieke winst zien.

Het feit, dat de C.P.N. zich (wederom) richt tot organisaties van andersdenkenden en derhalve niet, zoals voor kort uitsluitend tot individuele personen, zoals in haar gecamoufleerde acties gebruikelijk, wettigen de mening, dat van een zekere wijziging in de tactiek van de C.P.N. sprake is. Dat daarnaast het bewerken van de massa buiten de C.P.N. hetzij ongeorganiseerd, dan wel verbonden aan een bepaalde politieke of maatschappelijke groepering, in de toekomst zeker niet zal worden verwaarloosd, blijkt wel, uit een gedeelte van de rede van Paul (Saul) de Groot, uitgesproken in de zitting van het Partijbestuur op 7 en 8 October j.l..

Blijkens een verslag in "De Waarheid" van 12 October j.l. heeft genoemde functionaris daarbij gezegd:

"Wij moeten ook tegen de fascistische maatregelen en de
"politiestaat, tegen de knevelwetten, die op stapel staan,
"een massa-campagne van alle democraten voor de verdedi-
"ging van onze grondwettelijke vrijheden en van de parle-
"mentaire democratische staatsvorm, organiseren.
"Dat de grondslag hiervoor aanwezig is, blijkt uit de
"spontane uitingen van verzet tegen het wetsontwerp-Teulings
"bijv., dat directe fascistische maatregelen inhoudt, con-
"centratiekampen, willekeurige huiszoekingen, interneringen,
"enz., precies zoals de Gestapo heeft gedaan. Daartegen komt
"verzet tot uit de katholieke kringen.
"Het is tijd, dat we nu een grootscheepse vereniging van
"alle democraten bewerkstelligen tegen de wet-Teulings en
"ter verdediging van de democratische, grondwettelijke rech-
"ten, ter verdediging van de grondwet.
"Want de grondwet is in gevaar. Tegen haar zal een stormloop
"worden ondernomen in de komende tijd, om haar zo te veran-
"deren, dat van een parlementaire staatsvorm niets meer
"overblijft."

De inhoud van het bovenstaande moge voor zich zelf spreken. Gebruikmakend van de tot uiting gekomen kritiek op het betreffende wetsontwerp, verklaart de C.P.N. zich, ook om zuiver partijpolitieke doelstellingen, tot mede-beschermster van de rechtstaat en handhaafster van de democratische vrijheid. Het is niet te verwachten, dat de onder haar auspiciën aangekondigde "vereniging van alle democraten" veel succes zal hebben, maar als symptoom blijft deze activiteits-vorm vermeldenswaard.

Het bovenstaande moge als de meest sprekende voorbeelden van de huidige tactiek der C.P.N. gelden.

Kennisneming van het overige gedeelte van de Groot's rede is evenzeer belangrijk vanwege de aangekondigde acties, onder leiding of met feitelijke dan wel morele steun van de partij. Voorts omdat daarin bij herhaling tot uiting komt het voornemen of het verlangen om als deel van het Nederlandse volk in en met dit volk actie te voeren voor het behoud van zijn zelfstandigheid en de verbetering van het levenspeil. Natuurlijk moet hierop in de bekende communistische gedachtengang een felle aanval volgen op het vermeende Amerikaanse imperialisme en hoewel

door de partijsecretaris als leuze wordt gegeven: "Alles voor de vrede, alles voor de eenheid van alle vredelievende Nederlanders", zou zijn betoog beter gekarakteriseerd zijn onder de titel: "Ons Nederland, los van Amerika".

Met hetgeen onderstaand nog wordt gesteld en geciteerd moge deze voorlopige conclusie worden gerechtvaardigd.

Paul de Groot brengt zijn partijgenoten onmiddellijk in de sfeer van de gewijzigde internationale en nationale verhoudingen door te attenderen op de oorlog in Korea, welke, naar oud recept, een Amerikaanse agressie wordt genoemd en waarbij herhaaldelijk wordt gezegd, dat het optreden van de U.S.A. in Korea dient te worden gezien "als onderdeel van een hele serie militaire maatregelen", waarbij worden genoemd de bezetting van Formosa, het overnemen van het commando in de Britse oorlog op Malakka en de strijd in Frans Indo-China. Spreker noemt deze toekomstige militaire posities uitgangspunten voor een algemene oorlog en stelt verder, dat Amerika als pijlers van zijn oorlogsvoorbereiding de voormalige as-staten Japan en Duitsland benut. Zonder het met woorden te stellen suggereert De Groot hier een heroprichting van de voormalige anti-Comintern. Zoals gebruikelijk en volkomen in de lijn van het wetenschappelijk Marxisme, verklaart De Groot dan de noodzaak van een oorlog als gevolg van de aan het kapitalisme inhaerent zijnde periodieke economische crises. Het doet vervolgens inconsequent aan, spreker, na een verklaring van onontkoombaarheid aan de oorlog, in verschillende varianten te horen zeggen, dat de oorlog niet onvermijdelijk is. Deze stelling, die door hem niet verder wordt bewezen of ontwikkeld, doet hem dan verklaren:

"Daarom moeten wij in onze partij en met onze partij onder de massa een krachtig offensief tegen het fatalisme beginnen, tegen de vertwijfeling en wanhoopsstemming, tegen de idee, dat de oorlog onafwendbaar is".

Na deze gedachte te hebben verduidelijkt en herhaald, geeft spreker zijn visie op de reacties bij onderscheidene bevolkingsgroepen in geval en in tijden van oorlogsdreiging. Hij komt daarbij tot de verklaring, dat door en in die omstandigheden een snelle opleving ontstaat van de strijdwil der bewuste arbeidersklasse, evenals bij grote delen van de intellectuelen en krachten uit de middenstand en vervolgt dan met te zeggen:

"Er ontstaat sterke haat tegen diegenen, die de oorlog verwekken, tegen de Amerikaanse imperialisten, tegen hun Quislings".

Hij besluit dan het gedeelte van zijn betoog tegen het fatalisme met de volgende woorden, waarin een geheel program van actie besloten ligt:

"Wij moeten voor onze mede-arbeiders en voor de gehele werkende massa duidelijk stellen, dat de krachten aanwezig zijn en groeien om de oorlog tegen te gaan. Wij moeten die krachten bewust in de richting sturen van krachtdadige en bewuste strijd tegen de uitplundering van de werkende massa, tegen de duurte en voor loonsverhoging, als gevolg van de

"duurte. Wij moeten een grote strijd beginnen tegen de uitbreiding van het militaire apparaat, een massa-beweging scheppen tegen de verlenging van de militaire dienst, tegen de inschakeling van het Nederlandse leger in de Duits-Amerikaanse weermacht. Dat zijn de voornaamste dingen, waarop wij onze krachten moeten concentreren."

Via de propagering van de, direct naast de bovenomschreven actie, fungerende vredescampagne, waarbij De Groot vooral wil zien het bestrijden van het, wat hij noemt, militairiseren van de geest, komt hij dan tot de eerder omschreven houding t.o.v. het wetsontwerp-Teulings.

Dan gaat de spreker terug naar de "versnelde Amerikaanse oorlogskoers" en poogt daarbij een anti-Amerikanisme te kweken, door te verklaren, dat de U.S.A. door het afnemen van koloniën, een rooftocht voert tegen de zwakkere imperialistische broeders. In dit verband stelt hij als volgend Amerikaans doelwit: Nieuw-Guinea. Opvallend hierbij is, dat hij spreekt van "Nederlands Nieuw Guinea", hetgeen een ander geluid is, dan met betrekking tot Overzeese gebiedsdelen tot nu toe gebruikelijk was. Een zelfde bevreemding wordt gewekt door de critiek van De Groot op de veronderstelde door Amerika gelaste beperking van de Nederlandse marine. Hij verklaarde daaromtrent:

"De langste grens van Nederland, de kustlijn, en de overzeese handel worden hierdoor aan de willekeur van een vreemde staat met egoïstische belangen uitgeleverd".

De Groot's zorg voor de handhaving van het Nederlands grondgebied gaat nog verder, wanneer hij uit de door hem veronderstelde gerealiseerde remilitairisatie van West-Duitsland de conclusie trekt, dat Amerika de oude Duitse veroveringsplannen zal willen vervullen, die o.a. "beheersing door de Duitse imperialisten van de monden van de Rijn, Schelde en Maas inhouden".

Aansluitend op dit "Duitse gevaar" komt hij tot de bespreking van de politieke toestand in West-Duitsland, waarvan hij zegt, "dat ondanks alles, het (spreker doelt hier op het communisme in West-Duitsland) daar vooruit gaat". Spreker acht dit van grote betekenis, "omdat Duitsland ons buurland is en omdat, wanneer eenmaal Duitsland geheel democratisch zal zijn een oorlog in Europa niet meer mogelijk zal zijn".

Als bijdrage tot een voorkomen van de herrijzenis van Hitler-Duitsland, stelt spreker dan:

"Wij moeten onze solidariteit met de communistische arbeidersbeweging in Duitsland versterken. Wij moeten elkaar onderling steun verlenen in de strijd, onze Duitse kameraden hulp verlenen, want hun strijd is ook onze strijd".

Sprekende over de toestand van de Communistische Partij in Indonesië, releveert hij de gebeurtenissen in de zomer van 1948 te Madioen en deelt daarbij mede:

"Echter 1½ jaar later is de Indonesische arbeidersbeweging weer hersteld. De Communistische Partij treedt op verschillende punten weer legaal op door het uitgeven van kranten

"en tijdschriften. Dit bewijst de onweerstaanbare kracht
"van de revolutie in Indonesië."

Vervolgens gaat Paul de Groot uitvoerig in op de door de ommekeer in de oorlog op Korea ontstane toestand en mentaliteit. Eerst bevestigt hij de noodzaak van de door de Sowjet-Unie betachte neutraliteit, hoewel hij direct daarop deze stelling verzwakt door te verklaren, "dat zonder de Sowjet-Unie er niet eens een Koreaanse Volksrepubliek geweest was, dan zou het Koreaanse volk niet eens de middelen hebben gehad om zich tegen de Amerikanen te verzetten". Dan verklaart hij de noodzaak om de Koreanen te ondersteunen met de volgende woorden:

"Wij moeten nog veel krachtiger dan tot dusver gebruik maken
"van de documenten, maar ook vooral van de loop der gebeur-
"tenissen, die wel heel duidelijk bewijzen, dat het niet de
"communisten zijn geweest en ook niet konden zijn, die in
"Korea hebben aangevallen.
"Wij moeten nog krachtiger vechten voor het terugtrekken
"van de Jan Evertsen en voor de ontbinding van de kleine
"vrijwilligerscompagnie, die nu gevormd is en die wij niet
"mogen onderschatten".

Na geringschattend over de omvang van de militaire eenheid Nederlandse vrijwilligers voor Korea te hebben gesproken, vervolgt hij met de volgende opdracht:

"Maar ondanks dat, moeten wij de kleine nesten van nieuwe
"S.S.-kernen en nieuwe S.S.-ploegen (want daar komt het
"tenslotte op neer) niet onderschatten en voor het hele
"volk ontmaskeren. Wij moeten alsnog proberen om velen
"van hen te bewegen zich terug te trekken".

Van de door de recente gebeurtenissen ontstane geestegesteldheid bij zijn partijgenoten, veroordeelt Paul de Groot de beide uitersten. De stemming van "het geeft allemaal niets", noemt hij een echt opportunistische lafheid, welke de strijd tegen de oorlog remt. Opvallend is zijn visie op de andere groep:

"Terzelfdertijd moet de C.F.N. de strijd aanbinden tegen
"de andere kwaal, tegen de radicalistische frase, die met
"het idee van een wereldoorlog speelt, die er op speculeert,
"dat het Rode Leger in Nederland zal komen en voor ons alle
"moeilijke vraagstukken zal oplossen.
"Hierdoor wordt in feite de opvatting gewekt, dat de progressieve krachten rustig met de handen over elkaar de oorlog kunnen afwachten, dat de revolutie om zo te zeggen automatisch in Nederland zal komen."

Na gewezen te hebben op de gevolgen van een zelfde mentaliteit voor de Duitse arbeiders, verklaart De Groot:

"Wij moeten geen enkele van dergelijke frases of speculaties
"in onze rijen, noch in de arbeidersbeweging, toelaten."

Wij besluit dan dit gedeelte met de verklaring:

"Wij moeten beseffen en elke keer opnieuw herhalen, dat de oorlog het grootste kwaad is, dat de oorlog voor ons volk, voor alle beschaafde mensen, het ergste is, wat ons kan overkomen."

Rennelijk als reactie op de critiek, die van vele zijden is gekomen, na de bekende verklaring van passiviteit bij een eventuele Russische opmars naar West-Europa, welke verklaring als een vorm van landverraad is gekwalificeerd, gaat De Groot in het volgend deel van zijn betoog er toe over zichzelf en zijn geestverwanten te verheffen tot de ware verdedigers van het vaderland, omdat zij zich verzetten tegen een huns inziens huidige Amerikaanse bezetting en inmenging. De strijd tegen deze bezetting beschouwt de partijsecretaris als een eerste taak en hij verklaart daarbij:

"Daarom moeten wij alle vredelievende Nederlanders en vaderlanders verenigen. Wij moeten hen ervan overtuigen, dat, wanneer het ons lukken zal Nederland uit de klauwen van Amerika te bevrijden, als het ons lukken zal om in Nederland een vredelievende landspolitiek af te dwingen, dat er dan ook geen Sowjet-bezetting zal zijn".

De bewering, dat de C.P.N. zou speculeren op een bezetting door de Sowjet-Unie noemt De Groot leugenachtig en hij stelt de noodzaak om zich in deze helder en duidelijk uit te spreken, hetgeen dan geschiedt met de volgende woorden, die feitelijk de kern van de zaak niet raken:

"Wij staan achter de verklaring van het Wereldvredescomité in Praag, waarin gezegd wordt:
"Wij veroordelen elke gewapende inmenging van het buitenland in de inwendige aangelegenheden van een volk."
"Dat is altijd ons standpunt geweest en zal altijd ons standpunt blijven.
"Wij wensen geen gewapende inmenging van wie dan ook in de binnenlandse aangelegenheden van Nederland".

Komende tot een beschouwing van het loon- en prijsvraagstuk hier te lande, moet een inconsequentie in de woorden van de partijsecretaris worden geconstateerd. Enerzijds stelt hij, namens het Dagelijks Bestuur de strijd voor de prijsstop als centraal punt van actie in de naaste toekomst, maar in hetzelfde verband acht hij het logisch, dat, als de prijzen niet naar beneden gaan, de arbeiders gedwongen zullen zijn opnieuw tenminste 5 en misschien zelfs meer procenten loonsverhoging te gaan eisen.

Aansluitend op dit sociaal-economische vraagstuk, geeft hij vervolgens zijn visie op de stakingsactie in Augustus j.l.. Het succes van deze actie was naar zijn mening ook

"dat zij moreel gesteund werd door vrijwel de hele Nederlandse

"arbeidersklasse en dat daarbij de leden van het N.V.V. en "voor een deel ook van de confessionele bonden, ondanks hun "leiders, met de E.V.C. hebben gemarcheerd".

De Groot acht zulks "een zeer belangrijke verschuiving in de verhoudingen in "ons land, waar onze partij en de E.V.C. jaren lang voor "gewerkt hebben".

Het traditionele erkennen van fouten, komt, zij het ook in beperkter mate dan gewoonlijk, in dit betoog van de algemeen secretaris voor, o.m. door het wijzen op gemaakte fouten bij de jongste stakingsactie. Als meest ernstige tekortkomingen in deze noemt De Groot het feit, dat door het stellen van overdreven(loon)eisen het verband met de onbewuste delen van de arbeidersklasse verloren is gegaan, waardoor de Trotskisten in Rotterdam de eenheid gemakkelijker konden breken. Hier dus een onverholven erkennen van de communistische tactiek tot het behoud of verwerven van vertrouwen.

Ook de resultaten van de campagne voor de Oproep van Stockholm noemt De Groot nog onbevredigend. Hij zegt in dit verband, dat in 88 gemeenten, waar C.P.N.-afdelingen bestaan, nog niets voor de handtekeningenactie is gedaan.

In het licht van de, ondanks tekortkomingen, behaalde resultaten bij de vredescampagne en stakingsactie constateert De Groot "een zich naar ons toebewegen" van "arbeiders uit het N.V.V., sociaal-democratische arbeiders en intellectuelen en middenstanders in en rondom de P. v.d. A., die zich in toenemende mate van de oorlogspolitiek van hun leidingen afkeren".

Hij stelt nadrukkelijk vast, hoe deze beweging moet worden opgevangen:

"Wij moeten hen van ganser harte tegemoet komen, met uitgestoken hand, met geduld en begrip voor de hinderpalen "en vooroordelen, die gemeenschappelijke strijd met de "communisten in de weg staan".
"Dat vereist een versterkte en hardnekkige strijd tegen "het sectarisme in onze rijen".

In een later komende passage is het streven naar het breder verband en het winnen van vertrouwen nog duidelijker:

"In ons streven naar vereniging van allen, mogen wij niet "de vraag stellen: hoe dicht staan zij bij ons? Maar: "hoe ver staan zij van/Amerikaanse en Nederlandse oorlogs- "drijvers af." /de
"Wij moeten niet zien, naar wat ons scheidt, maar naar wat "wij gemeenschappelijk hebben".

De ook in andere kringen noodzakelijk geachte verklaring van verdraagzaamheid als basis voor iedere actie in breder verband, voelt Paul de Groot duidelijk aan en zijnerzijds stelt hij dan ook:

"Het is ieders goed recht om te denken en te geloven naar "eigen overtuiging. Dat recht eerbiedigen, wij, communisten "zonder voorbehoud, in de acties der arbeiders voor hun "brood en evenzo in de actie voor de vrede".

Na deze tirade geeft hij als parool van het Partijbestuur de reeds vermelde leuze: "Alles voor de vrede, alles voor de eenheid van alle vredelievende Nederlanders".

Uit het verslag in "De Waarheid" blijkt dan nog, dat De Groot heeft gesproken over de grote betekenis van de jeugd en van de organisaties van de progressieve jeugd, waarbij hij de noodzaak stelde van een uitbreiding van de jeugdpers. De behandeling van de meer interne partijproblemen met betrekking tot de organisatie en de kaderscholing, wordt om begrijpelijke redenen in het verslag slechts aangeduid.

Met betrekking tot hetgeen in "De Waarheid" wordt gepubliceerd over de door Paul de Groot gegeven beantwoording van de op zijn rede in het Partijbestuur gevolgde discussie, moge volstaan worden met te vermelden, dat de partijsecretaris uitvoerig inging op het naar zijn overtuiging noodzakelijke "geduldig praten met P. v. d. A.-leden" en een herhaling van zijn mening met betrekking tot de noodzakelijkheid van de strijd tegen het fatalisme en vertwijfeling, ten besluite waarvan hij zeide:

"Wij, communisten, willen, dat Nederland zijn Nederlands "bestaan voortzet en wij roepen ons volk op, zich niet bij "het noodlot neer te leggen, maar zich te verzetten".

Tenslotte moge nog de aandacht worden gevraagd voor de belangrijkste punten uit een beknopt verslag, samengesteld uit notities van een der bezoekers van de bijeenkomst.

Behalve het voltallige partijbestuur zijn ook aanwezig geweest de districtssecretarissen en diverse functionarissen van onderscheidene partij-commissies.

Met betrekking tot de stakingsactie is ter vergadering nog medegedeeld, dat van een aanvaardelijk plan om eind October een nieuwe stakingsgolf te ontketenen moet worden afgezien, omdat

- 1e. blijkens resultaten van peilingen 68% der arbeiders daartegen is;
- 2e. door de laatste actie de solidariteit der massa een klap heeft gekregen;
- 3e. de C.P.N. en de E.V.C. thans aan de rand van een financiële afgrond staan;
- 4e. vooral de huisvrouwen gekant zijn tegen een nieuwe staking, omdat de financiële ondersteuning bij vorige gelegenheden te gering is gebleken.

Paul de Groot verklaarde zich met betrekking tot directe acties op sociaal-economisch gebied "machteloos" en adviseerde daarbij er voor te zorgen "dat de massa in actie blijft staan".

Teneinde de huisvrouwen meer agressief te maken, zal o.l.v. de Nederlandse Vrouwen Beweging een anti-duurte-actie worden georganiseerd.

Bij de discussies is felle critiek geuit op de partijleiding, die wel allerlei plannen heeft en goede wil bezit, maar laboreert aan onkunde. Zelfs verklaarde een der jongere functionarissen: "de navigatie is zodanig, dat als deze niet wordt veranderd, "het schip spoedig aan de grond zal zitten". Door de partijsecretaris werd hierop gereageerd met de verklaring, dat de maatschappelijke situatie thans zo vertroebeld is, dat ook de partijleiding in het duister tast.